

Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse. (Kol 3,1)

Mieli broliai ir seserys Kristuje,

Šiomet Velykos ypatingos. Pasaulis patiria tokį suspaudimą, kokio seniai nėra matęs. Žinoma, tai neprilygsta baisybėms, kurias kai kurie jūsų patyrėte karo ir pokario metais. Bet daugeliui tai – pats rimčiausias kada nors patirtas išmėginimas. Dabartinė pandemija jau vien todėl neregėtas reiškinys, kad apima visą žmoniją, visas šalis, ir niekas nežino, kada ir kaip visa tai baigsis. Juk susiduriame ne tik su

pavojinga kūniška liga, bet kai kuo didesniu, ko padarytos žaizdos liks šeimų, visuomenių gyvenimuose. Taip pat nė vienas nežinome, ar patys nebūsime mirtinai pakirsti naujos ligos, ar nereikės dėl jos laidoti savo artimųjų.

Kad ir kaip niūriai pasaulis atrodytų šiomis dienomis, kad ir kaip mus paliestų nerimas ir baimė, sušukime drąsiai: „Kristus prisikėlė!“ Ir sugiedokime „Jėzus gyvas, aš Jame – Ko, mirtie, kėsais įgelti! Išganytas Jo esu, Jėzum aš tvirtai tikiu!“

Giedoti ir garbinti savo Viešpatį turime nepalyginamai daugiau priežasčių, nei ko nors bijoti. Juk Jis mirtimi jau nugalėjo mūsų mirtį. Jis sutrypė nuodėmę, pragarą ir mirtį. Jo tuščias kapas visuomet mums primena mūsų kapą, kuris vieną dieną bus taip pat tuščias. Tad, kaip šis žemiškas mūsų gyvenimas yra laikinas, taip ir mūsų kapas tėra laikinas prieglobstis mūsų kūnams. Bet Kristus savo prisikėlimu dovanoja mums amžinybę. Greta Jo liksime amžinai. Juk Jis yra *keltas, tiesa ir gyvenimas*. Taigi – *gyvenimas*.

Kaip gi mums džiaugtis, kai aplink tiek baimės? Prisiminkime, kad pasaulis ir turi bijoti ir drebėti. Kas belieka ten, kur atsisakoma tikėti Viešpačiu, Juo viltis ir mylėti? Mirtis. Ir pasaulis dreba, matydamas, kad žmogaus gyvenimas yra trapus, o nelaimės akivaizdoje negali nei paguosti, nei padėti jokie neva išminčiai. Nelaimės akivaizdoje kiekvienas žmogus, kiekviena šalis kovoja už save, ir žodžiai apie brolybę, solidarumą meilę dažnai virsta nieku.

Mes, krikščionys, taip pat neretai sunerimstame dėl savęs ar savo artimųjų, Bažnyčios, šalies, pasaulio. Bet pasirūpinimas savo ir kitų sveikata bei gyvybe yra ne silpnadvasiškumo, o atsakomybės pasireiškimas. Tačiau kartais mus ištinka ir kitokia baimė, kai mes drauge su pasauliu puolame į neviltį. Nuo tokios baimės bėkime pas gyvą ir amžinąjį Viešpatį Jėzų Kristų. Pasitikėkime Jo Žodžiu, atraskime atgaivą Jo Sakramentuose ir žinokime, kad mes *gyvensime* su Juo ir nei velnio, nei piktavalių žmonių, nei mūsų pačių kūno ir sielos prieš mus spendžiamos pinklės nieko negali padaryti, jei tvirtai pasitikime Viešpačiu.

Ir net jei mes buvome palikę Jį, jei mūsų širdis dėl puikybės ar neišmanymo Jį apleido, šiandien pats laikas gręžtis ir grįžti pas Jį. Viešpats nepasmerkė apaštalų už silpnumą ir išdavystę, bet atėjęs tarė: „Ramybė jums.“ Ir apvilko tokia jėga, kad netrukus jie niekuo nepriminė tų išsigandusių dvejojančių vyrų. Jie tapo Kristaus liudytojais ir dėl Kristaus Evangelijos drąsiai žengė į mirtį, žinodami, kad Kristuje jų laukia nevystantis pergalės vainikas – amžinasis gyvenimas. Mes jau dabar su Juo prikelti, todėl siekime to, kas aukštybėse.

Tokį nusistatymą ir drąsą laikyseną daug kartų parodė ir mūsų tikėjimo protėviai. Pasikliaudami Kristumi, laikydami Jo Žodžio, gaivindami Jo Sakramentais, jie apsiliko tokiu tvirtu tikėjimu, kad jokie tikėjimo niekintojai ir persekiojantai negalėjo įveikti Kristaus Bažnyčios.

Ir mes savo noru nebėkime su pasauliu atgal į kapą ir pragarą, iš kurių Kristus mus išvadavo, bet glauskimės prie savo mylinčio Viešpaties, kuriame vieninteliame yra ramybė ir gyvenimas.

Kristus prisikėlė!

Brolis Kristuje,

Vyskupas Mindaugas Sabutis

Velykos, 2020